

Markéta Šichtařová: Nechci tvou dotaci

- CZ24 News | 28. dubna 2022

ČESKO: Čas od času si mě pozve nějaký podnik, abych pro jeho zaměstnance, nebo nejužší management, přednášela o ekonomice, o tom, co nás čeká, nebo jak se vyhnout ekonomickým problémům tím, že se připravíme na pravděpodobnou budoucnost.

Přednáška pak vždy končí diskusí. A diskuse bývá často dosti bouřlivá. Některé otázky už znám dopředu – hodně často na ně dojde. Tak třeba: Kdy se rozpadne EU? Pořád ještě má smysl investovat do nemovitostí? Jak dlouho může tahle potěmkinovská vesnice ještě vydržet, než se ekonomicky rozsype...? A tak dál. Ale jedna otázka – ta se opakuje nikoliv často, ta přichází vždy. A většinou přichází až mezi posledními na samý závěr diskuse. Ta otázka zní: A máte taky něco optimistického? Případně: Jak si v tom všem zachovat optimismus?

Dlouho jsem nevěděla, co na tu otázku odpovědět. Dlouho mi totiž nedocházel její celý rozměr. Dlouho jsem nějak automaticky předpokládala, že otázka směřuje k tomu, kdy už inflace klesne, kdy se zrychlí hospodářský růst, anebo do čeho se vyplatí investovat. Jenomže časem mi došlo, že v pozadí té otázky stojí něco víc, něco nevyřčené. Jakási celková frustrace a pocit, že štěstí je těžko polapitelná komodita, že stát na nás tlačí pořád víc, že už pod tím tlakem nejde rozumně podnikat, že nám státní mašinerie ukrájí čím dál víc svobod a někteří z nás se v tom ovzduší, které čím dál víc začíná připomínat dobu normalizace či osmdesátá léta, začínají dusit. Že je to vlastně jakési volání po naději, že přijde analogie roku 1989 a politického uvolnění po něm.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Těžko se to verbalizuje, vysvětluje a předává – ale nedokážu tuhle frustraci procítit. Nedokážu vnímat svět jako slzavé údolí. Nedokážu žít v neustálém strachu z pohromy. Nedokážu cítit beznaděj a nedokážu rezignovat. Není pro mě přirozená sebelítost; je pro mě přirozený boj. Když mě někdo zraní, místo lítosti se ve mně probudí nevýslovné odhodlání hledat alternativní cestu k dosažení toho, o co jsem právě přišla.

Často si uvědomuju, že vše, co mám, vše, co jsem si z nuly vydobyla, mám ne proto, že bych měla nadpřirozené schopnosti krotit hmotu či používat intelekt, ale proto, že mám nadprůměrnou míru umíněnosti. Když něco chci, chci to a jdu za tím, dokud si to nevezmu. Nemám ve zvyku prohrávat války. Jen občas takticky obětuju některou bitvu. Když kolem sebe vidím rostoucí ceny, klesající míru úspor, šířící se frustraci z ekonomického marasmu, nedokážu cítit zmar a strach; vidím investiční a podnikatelské příležitosti.

A potom zaslechnu rádio, zahlídnu článek v novinách. Jak ta a ona politická strana chystá dotace na tohle a navyšuje podporu na tamto. A jak se potom život zlepší. A chce se mi smát.

Jak se ekonomická situace zlepší tím, že někomu stát sebere peníze a jinému je dá?

Co přesně ji zlepší?

Kdo přesně díky tomu vyrobí víc než před sebráním a znovurozdáním peněz?

Jak konkrétně stát učiní své ovečky bohatší a šťastnější tím, že nás dál přiměje spotřebovávat víc, než kolik vyrobíme?

Kde konkrétně se vezme naše bohatství, když se za něj nebudeme rvát a budeme čekat, až nám ho stát rozdá?

Jak přesně máme docílit štěstí v životě, když čekáme, až k nám přijde, a nepotíme za něj krev?

Jak si máme vážit toho, co máme, když jsme se o to nemuseli rvát?

„Soláry na domech nesmějí být výsadou bohatých. Na střechách jich bude jeden a půl milionu,“ říká ministr. Bohatství ale JE výsadou bohatých. Jak přesně si máme polepšit tím, že podnikatelům, kteří tvoří, peníze vezmeme a rozdáme je na soláry chudým?

„V žádostech o kotlíkovou dotaci proběhly dvě velké změny. Podmínky nikdy nebyly tak výhodné,“ říká ministryně. A pro koho nebyly podmínky nikdy tak výhodné? Pro ty, kteří si na ně nevydělali? A co ti, kteří kotlíkovou dotaci financují?

„Lepší nemocnice? Připravují se nákladné modernizace, kraj schválil dotaci,“ říká novinový titulek. Pro koho bude nemocnice lepší? Pro firmy, které dodávají dotované hypermoderní přístroje, které se budou bez užitku povalovat ve sklepech, a které nebude mít kdo obsluhovat, protože ve státním zdravotnictví nejsou lidé?

„Potravin bude dost, uklidňuje ministr a zvyšuje dotace a podporu malých farmářů,“ píše se v novinách. Jak přesně nám pomůže, že potravin je dost, když lidé kvůli inflaci navzdory rostoucím mzdám chudnou a nemohou si je dovolit? A jak přesně by lidé měli přestat chudnout, když inflace se šroubuje pořád výš? A jak přesně bychom měli inflaci zastavit, když ji pohání stát, který na dluh rozdál mezi lidmi tolik peněz, že inflaci sám vyvolal?

Vím zcela bezpečně, že žádná dotace mi štěstí nepřinese. A ti, kdo se o nezasloužené dotace z práce jiných tolik hrdlí, skutečně ekonomiku, zemi, společnost nezachrání. Ti, kdo budou čekat s nataženou dlaní, až dostanou svůj společenský status, své bohatství, svůj díl štěstí, svůj vytoužený vztah a lásku, na které mají „nárok“ bez jakékoliv protihodnoty – ti se nedočkají.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Markéta Šichtařová

[ZDROJ](#)